

En tractar dels tipus que formen els dèbils mentals i en estudiar el diagnòstic dels nois anormals, hom veu en l'autor una gran predilecció per Vermeylen, qui ha sabut servir-se dels tests d'altres autors, escollint els millors i més ben controlats, i ordenant-los en proves graduades de dificultats creixents.

L'autor intenta donar una definició dels anormals que es fonamenta en la seva capacitat d'adquisició i en la seva adaptació al medi, que és una variant de la donada per nosaltres fa uns dos anys en una conferència de caire popular publicada a *Infancia Nostra*, on dèiem que el noi anormal era el que per una o altra causa no donava el rendiment escolar (tractàvem dels nois escolars) o no s'adaptava al medi com la majoria dels nois de la seva edat. Usàrem la paraula rendiment, en lloc de capacitat d'adquisició, perquè el rendiment escolar era el mitjà que ens posava de manifest aquesta capacitat.

En el treball que analitzem hi ha una petita nota sobre la «Reeducació dels anormals», però hi trobem a manca—tractant-se potser de la primera monografia sobre aquest tema—una nota (que resultaria ensemps encoratjadora) pels esforços (per desgràcia molt isolats encara), portats a cap a casa nostra.

Hi ha, finalment, una llista d'autors citats, tots ells estrangers, excepció de dos preclars metges catalans, mestres de l'autor.

BASSOLS

